

พระราชบัญญัติ
คนเข้าเมือง (ฉบับที่ ๒)
พุทธศักราช ๒๕๖๒

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๕ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๑)
อาทิตย์ทิพอาภา
พต. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทวิโยธิน
ตราไว้ ณ วันที่ ๑๕ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๖๒
เป็นปีที่ ๖ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๘๐ เพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๒”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๖ แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๘๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๖ ใบสำคัญต่าง ๆ ตามที่กล่าวมาในมาตรา ๓๕ นั้น ให้มีอายุใช้ได้ดังนี้

๑. ใบสำคัญแสดงรูปพรรณ ให้มีอายุใช้ได้หนึ่งปีนับแต่วันที่ออกให้

๒. ใบอนุญาตให้กลับ ให้มีอายุใช้ได้หนึ่งปี นับแต่วันที่ออกให้

วันที่ ๒๕ กันยายน ๒๔๘๒ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๖ หน้า ๘๗๕

๓. ใบสำคัญถิ่นที่อยู่ โดยปกติให้มีอายุใช้"ได้ตลอดไป แต่ถ้าเจ้าของ ใบสำคัญนั้น ออกไปนอกราชอาณาจักรแล้ว ให้ถือว่าใบสำคัญนั้นขาดอายุ เว้นแต่เมื่อก่อนจะออกไป เจ้าของใบสำคัญถิ่นที่อยู่ได้นำใบสำคัญไปแจ้งให้เจ้าพนักงาน สลักหลังลงวันเดือนปี ด้วยตนเอง และผู้นั้นกลับเข้ามา ภายในกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันที่เจ้าพนักงาน สลักหลังให้แล้ว แม้ในกำหนดหนึ่งปีนั้นจะไปมาหลายครั้งก็ดี ก็ให้ถือว่า ใบสำคัญนั้นยังควรมีอายุใช้"ได้"

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่ รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

มาตรา ๓๖ แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๘๐ ซึ่งนำตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๒ ให้ยกเลิกมีความดั่งนี้